

SOMMARLOV

Av: Andréas Johansson

Natten har kastat sitt täcke över bostadsområdet och gjort oss svartklädda nästan osynliga. Endast några få fönster är upplysta i de höga husen på andra sidan parkeringen, som är full av sovande bilar. Den belysta cykelvägen ligger som ett långt streck, innan den svänger förbi dungen där vi står gömda, och försvinner vidare ner i gångtunneln under motorvägen.

Ingen människa har syns på en kvart. Bara några bilar som då och då svept förbi i hög hastighet.

Trots att vi skymms av ungbjörkar i ett hav med ormbunkar kan jag inte undvika att se hur det blänker när Kalle plockar fram sitt slagträ. Kalle leder motståndet mot utlänningarna. Det är han som fått oss att raka våra huvuden och bli medlemmar i Vitt Ariskt Motstånd. Han är så cool.

Bredvid honom står Björn. Jag kan se hans långa hår sträcka sig längre ner än rånarluvan förmår täcka honom. Björn är ordförande för Sverigedemokraterna i Trollhättan.

Bakom mig hör jag Magnus andetag. Han är min klasskompis. Vi har just slutat högstadiet.

Under lång tid har något varit på gång. Staden översvämmas av folk från krigets Balkan. Flyktingar tar en allt större plats, man kan inte gå någonstans utan att behöva se dem. Något måste göras.

Vi måste sätta stopp! skrek Anders Klarström, partiledare för SD, när han förra veckan höll tal inför lokalavdelningen.

Stopp! Stopp! Stopp!

Det var i en park i centrum, mitt på ljusa dagen.

Klarström! Klarström! Klarström! skanderade vi tillbaka.

Inga motdemonstranter störde vår ledare som kunde fortsätta elda på – vi brann som facklor.

Björn spottar genom det lilla munhålet i luvan. Måste vara snuset som rinner. Kalle har tagit några kliv fram och spejar mot tunneln. Snart måste det väl komma några jävlar att smasha in skallen på. Han om någon vet hur man gör. Hans kängor är höga och blanka och längst fram fyllda med oförlåtande stål. Ingen reser sig efter att man sparkat med dem, sanna mina ord. Sieg heil.

Sådana har jag också köpt.

Magnus frågar hur länge vi ska vänta, men jag har inget svar. Det får väl ta den tid som behövs. Någon måste ju snart komma förbi, klockan är för helvete bara barnet.

Stunden är kommen, fastslog Klarström innan han skakade Björns hand och klev ombord på tåget för att fara vidare till nästa stad.

Vår tid är nu. Det är i mörkret vi kommer till vår rätt. Månljuset får tänderna att växa och gör oss redo för attack. Vi ska slita fienden itu och försvara fosterjorden. Värna ditt land, stod det på flygbladet som under sportlovet lades i min hand. Slå vakt om gränserna, kasta ut parasiterna. Vit revolution utan pardon.

Lösningen på alla problem stavades Sverigedemokraterna och Vitt Ariskt Motstånd. Vi behövde inte ta det här längre. Det var inget tvång att välkomna tusentals invandrare som bara våldtar och stjälar. Svin som utnyttjar bidragssystemet.

Måste fan pissa, viskar Magnus.

Men inte ett ljud från någon stråle. Flera sekunder, ingenting.

Bara Björn som loskar på nytt. Jävla snus till att rinna.

Precis som jag trodde. Själv har jag bara provat snus en gång, det var inget för mig, blev yr och spydde som en katt. Däremot funderar jag på att börja röka, som Kalle. Dra halsbloss och sedan snärta iväg fimpen på någon av stadens antirasister.

Ett svagt ljud växer snabbt till ekande skratt och knaster från gummisulor mot asfalt studsar mellan gångtunnelns betongväggar. Oväsen från ett främmande språk.

Björn spottar ut snuset, Magnus andetag blir häftiga, min kropp börjar skaka. Kalle kommenderar:

Allt för Sverige!

Till kamp för de blågula idealen!

Sverigevänner framåt!

När tunneln tagit slut och männen kommit ut, kommer vi störta. Vit ungdom i becksvarta natten, vit ungdom mot de arabiska hänskratten, som dock fastnar i halsen medan startskottets rekyl skjuter oss fram ur skuggorna.

Jakt över cykelväg och parkering. Snabba fötter som annars springer efter bandyboll. Nu ska dom få för allt de har gjort. Nu ska vi hindra asen från att göra än värre saker. Som flygbladen sade; de lever på bidrag och narkotikaförsäljning, våldtar och förstör.

Kalle med bollträt på sträckta armar i riktning mot stjärnorna. Parasiten med svartkrulligt hår framåtböjd och oskyddad. En majestätisk sving med full kraft ner. Text till kommande dödsannons flashar förbi: Till en man som inte tillfört landet någonting.

Daggvått gräs blir skyddande ängel; Kalle halkar omkull och mannen kan hals över huvud fly vidare.

Huskropparna kommer oväntat nära, ett vittne dyker upp inom synhåll, insikt om att händelseförloppet gått bortom vår kontroll.

Vi rusar tillbaka in i mörkret längs med cykelbanan, korsar motorvägen och uppslukas på andra sidan av villaområdets lugn, där vi delar oss och går åt olika håll.

En stund senare möts vi utanför Kalles lägenhet. Väl inomhus blommar stoltheten. Vi har åstadkommit något stort, sådant som gör skillnad på riktigt, vrålar Björn och drämmer näven i bordet så

att en hög med Partiets klistermärken far ner på golvet. Jag samlar upp dem men stoppar några i fickan. Kan vara bra att ha.

Genom balkongdörrens öppning sprids sommarnattens dofter. Kalle återvänder från köket med famnen full av ölburkar. Skål då kamrater, nästa gång tar vi de jävlarna.

Ja det gör vi, nickar jag. Fast det kan nog inte bli i morgon för då ska jag fixa med moppen. Sedan skulle Magnus och jag åka och bada. Kanske kan revolutionen vänta några dagar, det är ju trots allt sommarlov.

ANGÅENDE UPPHOVSRÄTT.

Insurgent Förlag AB avsäger sig alla upphovsrättsliga anspråk gällande Andréas Johanssons novell SOMMARLOV. Det är också författarens vilja att texten ska kunna användas av andra intressenter, på sådant sätt som intressenterna själva önskar. Vid frågor kontakta förlaget via www.insurgent.se, där novellen även finns tillgänglig som PDF.